

Categoria A

EL SECRET DE LA FELICITAT

Mentre miro el riu, que té un color marró xocolata que fa fàstic, escolto les rialles dels nens que s'hi banyen, feliços per la fortuna, de la que disposen. Giro el cap vers la meva amiga Kira, i al moment els meus ulls copsen les planes desèrtiques que rauen darrere meu i la pell negra d'ella. Somriu mirant les criatures. Em miro un moment i només hi sé veure a un miserable que s'envolta de riqueses i luxes i encara és infeliç, mentre que la pobra gent d'aquest lloc en té prou amb poder-se refrescar en un riu d'aigües marrons, que es deurà endur a més d'un a la tomba. Em salten un parell de llàgrimes dels meus ulls egoistes.

- Què et passa Jordi?- la veu de la subsahariana articulava petites frases en francès que jo mateix li havia ensenyat.

- No..., no em passa res, simplement em commou la vostra felicitat. Al meu país som uns infeliços...- amb això vaig fer un lleu somriure d'autocompadiment i d'alleujament per la noia.

- Per què sou infeliços?

- Som massa... avariciosos, tenim de tot i encara en volem més.

- Et comprenc.

El silenci ens precedí, no vàrem tornar a obrir la boca i ens quedarem contemplant la quitxalla. Una criatura ens digué que ens banyéssim. Kira es banyà amb roba inclosa, i jo només em vaig desfer de la camiseta deixant el meu tors nu. Vaig agafar velocitat i em vaig llençar de cap a la part més profunda del riu. Nedant vaig arribar al peus de Kira i vaig ressorgir de l'aigua.

- Us envejo, m'agradaria saber el secret de la vostra felicitat.

- Sóc feliç perquè la meva família es troba bé i en bon estat de salut. Anem a fer un passeig pel poble.

Vam sortir de l'aigua tots xops i jo vaig donar la meva camiseta a un dels nens. No vam tardar gaire en arribar a una pila de cabanes col·locades enmig del desert sense ordre ni llei i unes quantes paradetes de roba i menjar.

- Espera't un moment Kira.

La vaig deixar sola uns moments i em vaig acostar a una paradeta de joguines on amb els diners del meu pare vaig comprar joguines per als seus germans, i en una paradeta de més enllà un collaret per a ella.

- Te, això és per a tu i els teus germans.

La noia m'ho va agrair amb un gest i es va posar el collaret. Anàrem a casa seva a deixar-hi les joguines. El crepuscle ens observava. Estàvem al peu d'un arbre, la sabana era un paisatge esplèndid que no oblidaré mai, un grup d'animals passejava per allà a prop, només veiem mig sol que s'amagava, i el cel era ple de tonalitats vermelloses. Mirant a Kira li vaig dir:

- Ara entenc perquè no vols venir amb mi a un lloc millor.

Dient això li vaig fer un dolç bes a la galta, l'únic per l'última vegada que la veuria.

Mireia Toda